

Poesia Àlex Susanna

'BLITZKRIEG'

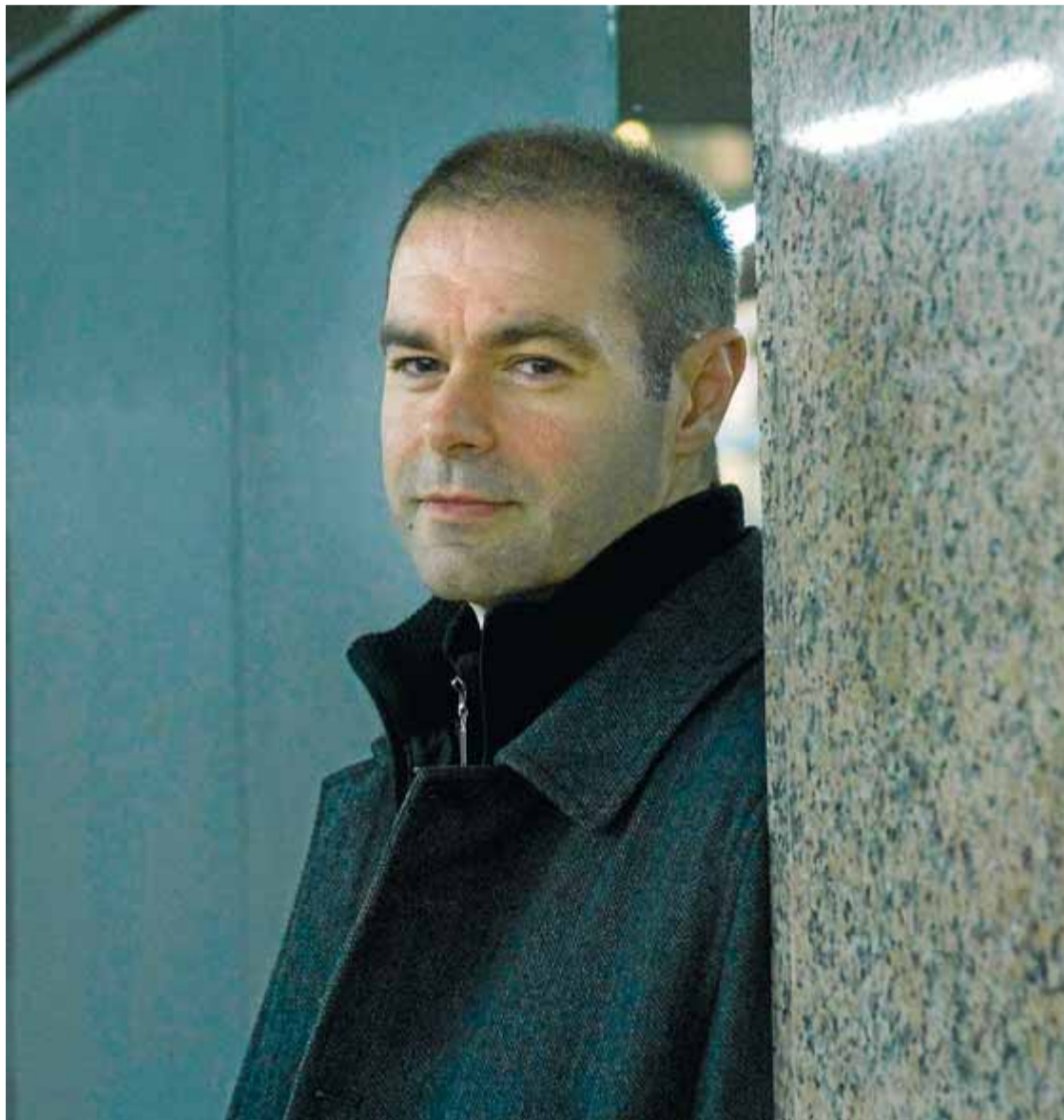
Els atacs llampec d'Ernest Farrés Junyent

El poeta Ernest Farrés arriba a la plena maduresa creativa amb el recull 'Blitzkrieg', publicat per Meteora

No hi ha cap mena de dubte que, d'ençà del seu primer llibre, *Clavar-ne una al mall i l'altra a l'enclusa* (1996), l'obra d'Ernest Farrés Junyent (Igualada, 1967) ha anat revelant-se com una de les més personals, interessants i suggeridores del nostre panorama poètic. Si bé amb el que va dedicar a *Edward Hopper* (2006) va fer un pas endavant inqüestionable, bo i assolint una molt notable projecció internacional amb sengles traduccions a l'anglès i a l'italià, crec que és amb el seu darrer recull, *Blitzkrieg* (Meteora), que aquest autor arriba a la plena maduresa, que és com dir que estem davant del llibre on explota més i millor totes les capacitats tant del seu imaginari com de l'instrument de què es val per afaïçonar-lo.

A *Blitzkrieg* l'autor practica a consciència l'atac llampec o sorpresa sobre l'enemic, és a dir, sobre qualsevol forma de poder –o discurs, o llenguatge, o creença– que ens impedeixi ser nosaltres mateixos. Davant les creixents dificultats per forjar-se una identitat en un món global dominat per les tecnologies de la informació, Ernest Farrés se sotmet a una extrema vigilància per detectar falles i clivelles per on s'escolen o fracassen els nostres intents relapses.

Ras i curt, concep la pràctica de la poesia com a forma inclement d'autoanàlisi i alhora de vivisecció del món que ens fa i desfà, i el vers com l'escalpel

Ernest Farrés concep la pràctica de la poesia com a forma inclement d'autoanàlisi JOSEP LOSADA

més eficaç i eficient per desentranyar qualsevol forma d'alienació. És, doncs, una poesia fortament ideologitzada que aspira, per paradoxal que pugui semblar, a deslliurar-se de qualsevol forma d'ideologia, i cada poema no és sinó la crònica d'aquest procés d'alliberament.

Com s'ho fa? Duent a terme atacs sorpresa i investint qualsevol nucli temàtic –no li fa por passar res per l'adreçador del vers, i en conseqüència cada poema ens sorprèn amb qüestions que mai no creuríem que poguessin abordar-s'hi– bo i concentrant totes les forces en algun punt de la seva vulnerabilitat. Per exemple, com ho fa a *La batalla de l'opinió pública, fa molt temps que està perduda*: "És estranya la història / del meu país. És clar. / Un país que nosaltres / anomenem país / i a

fora ho desaproven [...] ha de portar una càrrega / de traumes important / que no ens ajuda a entendre'l / com es mereix." Per això despista el lector, i se l'endú per les branques –és un mestre consumat de la falsa digressió– abans de clavar-li l'estocada final. Aparentment inconnexa o cubista, aquesta és una poesia que cal saber enfocar per trobar-hi el fil conductor i treure'n l'entrellat.

Un joc prou seriós

En molts passatges sembla jugar, sí, però només si acceptem que es tracta d'un joc prou seriós: cada poema es fa i desfà davant la nostra oïda perplexa, mostra traus i sécs i alhora co-sits i pedaços. Anvers i revers, trama i ordit, tot formant una sola unitat d'un sentit molt més compacte del que en principi

podríem pensar. La majoria de poemes, doncs, autoretrats directes o indirectes despietats (aquí no ha cedit la seva veu a ningú més que ell), com ara el convincent *Quaranta* que es dedica el dia del seu aniversari.

Al capdavant, el lector percebrà en el vers tan escairat de Farrés un grau de contaminació prosaica com a mínim desconcertant: poques vegades hauré trobat un tal mestissatge entre poesia i prosa, però val a dir que el vers en surt altament reforçat i revitalitzat. Llegint-lo recordem allò que va dir Ferrater: "La cosa realment divertida de l'ofici poètic és d'imposar una mètrica, de marcar la llengua amb una dicció personal durament definida." Això és el que fa de manera brillant i corrosiva el nostre autor en aquest seu darrer recull. *